

Arrest

**nr. 48 246 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SROKA, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is, met het oog op studies, op 10 december 2000 het Rijk binnengekomen. Hij werd op 5 februari 2001 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van dit document werd tot 31 oktober 2005 jaarlijks verlengd.

1.2. Bij schrijven van 24 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.3. Op 1 juni 2010 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene is veroordeeld op de wetgeving inzake drugs op 16.02.2010 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 18 maanden effectief.

Betrokkene geeft door zijn gedrag aan dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en wordt hierdoor uitgesloten van de instructies van 19.07.2009.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de regels van behoorlijk bestuur.

Hij licht het middel toe als volgt:

“(…) Doordat de DVZ stelt dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou betekenen, terwijl helemaal niet wordt gemotiveerd waarin dit gevaar voor de openbare orde zou kunnen bestaan.

De motivering van de DVZ is beperkt als volgt:

‘Betrokkene is veroordeeld op de wetgeving inzake drugs op 16.02.2010 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 18 maanden effectief. Betrokkene geeft door zijn gedrag aan dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en wordt hierdoor uitgesloten van de instructies van 19.07.2009’.

Verzoeker is van oordeel dat hier geenszins wordt geformuleerd waarom hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoeker werd veroordeeld voor het bezit en de (beperkte) verkoop van cocaïne. Verzoeker beseft echter dat hij hier zwaar in de fout ging en werd hiertoe verleid om aan inkomsten te geraken.

Het gedrag van verzoeker is inderdaad laakbaar, en hij praat dit geenszins goed. De vraag stelt zich echter of de verkoop van cocaïne aan personen die daar zelf komen om vragen en verkopers opzoeken, een dermate gevaar inhoudt voor de openbare orde dat verzoeker niet in aanmerking meer zou mogen komen voor een regularisatie.

De instructie van 19.07.2009 staat toe dat personen die hier reeds meer dan vijf jaar verblijven en ingeburgerd zijn, in aanmerking komen voor regularisatie. Verzoeker woont reeds meer dan 9 jaar in België en is volledig ingeburgerd.

Verzoeker meent dat het gevaar voor de openbare orde voldoende zwaarwichtig moet zijn vooraleer hij kan uitgesloten worden van de instructie van 19.07.2009.

Verzoeker meent dat de verkoop van cocaïne aan personen die dit zélf wensen aan te kopen - los van de strafbaarheid en laakbaarheid ervan - geen voldoende gevaar voor de openbare orde vormt om verzoeker onmiddellijk de mogelijkheid op regularisatie te ontzeggen.

De DVZ heeft in elk geval geen enkele concrete motivering, doch stelt quasi automatisch vast: inbreuk op de drugswet = gevaar voor de openbare orde. Het gevaar zou toch in concreto aan de hand van de concrete feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is (beperkte verkoop van cocaïne), moeten gemotiveerd worden. Een strafrechtelijke inbreuk staat niet automatisch gelijk aan een gevaar voor de openbare orde.

3. Betreffende de gegrondheid van de regularisatieaanvraag - redenen waarom verzoeker meer dan drie maanden (lang verblijf) in België wenst te blijven

Wat de gegrondheid betreft, verwijst verzoeker naar zijn aanvraag regularisatie.

Volgens de instructie volstaat het als bewezen wordt dat verzoeker vijf jaar ononderbroken in België verblijft en geïntegreerd is.

Verzoeker verblijft reeds 9 jaar onafgebroken in België en is volledig geïntegreerd (zie stukken 3)."

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker reeds sinds 1 november 2005, na het aflopen van zijn BIVR in het kader van zijn studies, illegaal in het land verblijft.

Sindsdien heeft hij herhaalde pogingen gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf of een huwelijk met een Belgische onderdaan. Deze mislukten telkens opnieuw.

De raadsman van verzoekende partij werpt in het verzoekschrift het volgende op:

"De vraag stelt zich echter of de verkoop van cocaïne aan personen die daar zelf komen om vragen en verkopers opzoeken, een dermate gevaar inhoudt voor de openbare orde dat verzoeker niet in aanmerking meer zou mogen komen voor een regularisatie."

Verweerder stelt vast dat verzoeker niet ontkent verkoper van cocaïne te zijn. Of deze feiten voldoende zwaarwichtig zijn om verzoeker uit te sluiten van regularisatie, behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In casu kan alleszins niet geloofwaardig ontkent worden dat er voldoende ernstige feiten aanwezig zijn om een gevaar voor de openbare orde uit te maken. Het gevaar voor de openbare orde ligt overduidelijk in de verkoop van illegale drugs zelf. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve minstens afdoende.

De bewering als zou de bestreden beslissing tekort schieten in de motiveringsplicht is niet ernstig."

2.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden als ongegrond wordt afgewezen duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Er wordt immers toegelicht dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar voor inbreuken op de drugswetgeving, dat blijkt dat hij door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde en dat hem daarom geen machtiging tot verblijf kan worden toegestaan. Tevens wordt geduid dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Verzoeker geeft te kennen zijn situatie anders te beoordelen dan verweerder en niet akkoord te gaan met de zienswijze van het bevoegde bestuur, doch toont hiermee geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

2.3.2. In zoverre verzoeker tevens een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, moet de Raad allereerst opmerken dat het niet ter discussie staat dat verzoeker bij vonnis van 16 februari 2010 door de correctionele rechtbank te Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, waarvan achttien maanden effectief, wegens inbreuken op de drugswetgeving. Gelet op de aard van de feiten, de strafmaat en aangezien daarenboven in voormeld vonnis het totaal gebrek aan normbesef en de misdadige ingesteldheid van verzoeker “die uit louter financiële overwegingen meewerkt(e) aan de bevoorrading van onder meer “hard” drugs, zonder zich te bekommeren om de desastreuze gevolgen voor de afnemers en de maatschappij” werd benadrukt, kan voorts ook niet gesteld worden dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve geenszins.

2.3.3. De Raad dient er ook op te wijzen dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.3.4. Daar verzoeker geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan hij ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.5. Waar verzoeker nog verwijst naar een schending van de regels van behoorlijk bestuur kan de Raad slechts opmerken dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze deze niet nader omschreven regels zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK